

A. ŠAPOKA

KURIA KALBA BUVO KALBAMA IR RAŠOMA SENOVĖS LIETUVOJE?

Tėsinys

Ir dabar didžioji Lietuvos kunigaikštystės oficialinė valstybinė kalba tebėra ta pati senoji kanceliarinė gudų kalba, bet kad visas aukštesnysis visuomeninis sluoksnis buvo jau sulenkėjęs ir tiek šnekai, tiek raštui naudojęsi lenkų kalba, tai ir valstybinėse įstatymuose palengva pradėta vartoti vis daugiau ir daugiau lenkų kalbą. Jei paimsim teismų knygas, tai iš karto ten matome viską rašyta gudų kalba. Vėliau pasitaiko lenkiškai rašytų sutarčių, laiškų ar kitokių raštų, kurie taip lenkiškai ir įrašomi į bylos protokolą. Juo toliau, juo tokių lenkiškų raštų užtikame vis daugiau ir daugiau. Ilgainiui matome, kad visi dokumentai ir net teismų sprendimai rašomi tik lenkiškai. Senąja kanceliarine gudų kalba dabar rašomos tik dokumentus tvirtinančios formulės. Anais laikais, kad koks nors dokumentas turėtų galios, turėjo būti įrašomas į teismo knygas. Įrašymas į teismų knygas tada reikėdavo maždaug tą patį, kaip dabar notaro tvirtinimas. Įrašant į knygas vienas pradėjo pagal nustatytą formulę budavo pažymima, kada, kas šį įrašomą dokumentą teismui pateikė ir kas jį knygoje įrašė. Toliau budavo įrašomas pats dokumentas, o pabaigoje tas pats į knygas dokumentus įrašė teismo valdininkas vėl nustatyta šablono forma patvirtindavo nuorašo tikrumą. Taigi vėliau randame jau išitus dokumentus rašytus lenkiškai, o gudiškais tērā įrašų pradžios ir pabaigos formulės. Tai nenuostabu, nes gudų kalbos labai jau retas kuris mokėjo. Žinoma, buvo keista, kad kalbos teisme sakomos lenkiškai, o sprendimai rašomi gudiškai. 1697 m. buvo priimtas garsusis teisių suliginimo įstatymas (coaequatio iurium), kuriuo Lietuvai suartinti su Lenkija padaromas dar vienas žingsnis. Lig tol kai kurie Lietuvos ministrai turėjo skirtingas, platesnes teises, negu toki pat lenkų ministrai. Šiuo įstatymu jiems paliekamos tik tokios teisės, kurias turėjo lenkų ministrai. Vyriausias Lietuvos tribunolas turėjo lig tol siauresnes teises, negu tolygūs lenkų teismas, nes kai kurie jo sprendimai privalėjo didžiojo kunigaikščio tvirtinimo. Kalbamųjų įstatymu Lietuvos tribunolo teisės suliginamos su Lenkijos tribunolo teisėmis. Be to, nuo dabar visi teismų aktai bei sprendimai turi būti rašomi nebe gudiškai, o lenkiškai, nes tąja gudų kalba esą negalima reikšti aukštesnės kultūros sąvokų. Tuo būdu 1697 m. senoji kanceliarinė Lietuvos kalba savo dienas baigė, ir įsigalėjo lenkiškoji, kurios galia Lietuvoje pergyveno ir valstybės žlugimą.

Baigiant tenka dar pabrėžti, kad tuo pat metu, kai lenkų kalba Lietuvoje viešpatavo kaip valstybinė kalba, pačių lietuvių kalba, kuria kalbėjo visa liaudis ir smulkesnieji bajorai, merdėjo. Iki pat XIX amžiaus pradžios lietuviškų raštų pasirodė labai maža. Mokyklos daugiausia buvo lenkiškos. Iki XVIII amž. pabaigos mokyklomis rūpinosi tik dvasininkai, ypač jėzuitų ordinas. Kai 1773 m. jėzuitų ordinas popiežiaus sprendimu buvo panaikintas (vėliau ordinas buvo vėl atgaivintas. Te-

begyvuoja jis ir dabar), tai bent 3-4 krašto mokyklų liko be globos ir be mokytojų. Tada pasiryžo mokyklomis bei švietimu rūpintis pati valstybė. Tam reikalui buvo sudaryta vadinamoji edukacijos komisija, kuri dabar atitiktų švietimo ministeriją. Ji paruošė mokyklų planą. Lietuvoje turėjo būti viena aukštoji mokykla (Vilniaus akademija), pavietų, arba apskričių, mokyklos (nelyginant Lietuvos gimnazijos) ir, pagaliau, parapijų pradžios mokyklos. Nei akademijoje, nei apskričių mokyklose lietuviškai nebuvo mokoma. Jos buvo grynai lotyniškai lenkiškos. Pradžios mokyklos turėjo paruošti mokinius apskričių mokykloms, taigi lietuvių kalba čia nebuvo reikalinga. Bet vis dėlto, kad ir ne visur, pradžios mokyklose lietuviškai buvo mokoma. Pav., yra žinomas 1789 m. Zemačių vyskupo Stp. Giedraičio aplinkraštis klebonams, kur be kita ko nustatoma, kad parapijų mokyklose būtų mokoma lenkiškai ir lietuviškai: tie, kurie baigė pradžios mokyklą daugiau nebesimokys, turi būti mokomi lietuviškai, o tie, kurie eis į aukštesnes apskričių mokyklas, turi būti mokomi lenkiškai. Taigi liaudžiai, jos reikalingas, paliekama lietuvių kalba, o tiems, kurių švietis, kurie eis į žmones, bus reikalinga tik lenkų kalba. Šitas lenkiškų mokyklų tinklas, jau patekęs Lietuvai į rusų valdžią, galutinai ir sulenkino net smulkiuosius Lietuvos bajorus, kurie nepriklausomybės galą buvo pergyvenę dar nebūdami nesulenkięje.

GALAS

AR IŠ RAŠTO GALIMA PAŽINTI ŽMOGAUS BUDĄ

Grafologija domisi gana dideli žmonių skaičius. Apie ją yra susidariusi ir nemaža literatūra. Enciklopedijose jai skiriamas dideli straipsniai su rašysenų pavyzdžiais ir jų aiškinimais. Ir vis dėlto dar galima statyti klausimas, ar grafologija mokslas, ar ne?

Paprastai grafologijos sąvoka suprantama du dalykai: pirma, praktiškasis rašysenos žymėjimo būdas ir, antra, mokslas apie rašysenos charakterinių savybių žymėjimą ir jo aiškinimas charakteriškai nustatyti. Pirmasis atžvilgis yra praktiškasis, antrasis gi — mokslinis, todėl ir grafologų tarpe yra praktikai ir mokslininkai, kurie stengiasi rasti ryšį tarp rašysenos ir charakterio. Grafologų praktikai tarpe yra dvi svarbiausios linkmės: vieni, prie grafologijos prieina labiau iš jausminės, intuityvinės pusės, antri gi — labiau metodiškai, iš protavimo atžvilgio. Intuityvusis grafologas, nagrinėdamas rašyseną tariasi, kad joje "kažkas slepiasi." Tai maža ko su protu bendra turinti intuitycija. Tokiam grafologui be intuitycijos reikia turėti gera aiškinimo iškalbą, menišką pastabumą iš rašysenos atskirų smulkmenų išvesti vieningą charakterio savybes ir nupiešti atskiro charakterio vaizdą. Čia reikia tam tikro gabumo, ko vienšas sausas protavimas ir logika dar negali sudaryti. Dėl to dažnai moterys ta prasme yra geresni grafologai už vyrus. Linkusios labiau į intuityvą pusę, logikos šalininkus grafologijoje jos vadina schematikais. Bet intuityvusis rašysenos spėjimo būdas turi dvi silpnas puses: pirma, grynai jaus-

mo ir nujautimo pagalba gauti spėjimai nėra galimi pajungti protiniam pažinimui, mūsų išminties patikrinimui, dėl to, spėjimui padarius klaidą, nėra jokio galimumo ją atitaisyti; antra, šitas "menas" negali būti perduotas kitiems žmonėms, nes jo negalima nei mokytį nei išmokyti.

Metodiškasis rašysenos spėjimo būdas šių trukumų neturi. Metodistas rašyseną išskaido atskirais žymėmis ir iš jų griežtai logiškai spėja charakterio ypatybes. Metodiškasis rašysenos spėjimo būdas pirmautį prieš intuityvųjį, jei musų pažinimas metodikos srityje būtų be spragų. Bet, kaip mes visi žinome, to nėra. Grafologija turi darbo su rašysena ir charakteriu. Norėdama tiksliai nustatyti jų tarpusavyo santykį, grafologas turėtų tuos abudu dalykus gerai žinoti. Rašysenos sudėtį mes šiandien labai gerai pažįstame, bet to jokiū būdu negalime pasakyti apie žmogaus charakterį. Mums truksta metodikos charakterologijos, metodikos atskirų jo savybių sugrupavimo, mes čia vaduojamės daugiau fantazijos paveikslais, hipotezėmis ir sistemomis, kurios kartais gana toli yra nuo tikrovės. Čia reikia rasti būdą charakteriui empiriškai pažinti smulkiose jo dalyse. To būdo nėra rasta. Čia ir yra "moksliškai charakterio pažinimo metodikai" sudaryti klijutis, kuri pareina ne nuo grafologijos, bet nuo charakterio, kaip jos padedamosios mokslo šakos, pažinimo nepriemamumo.

Dėl viso čia pasakoto tenka daryti išvadą, kad grafologija šiandien dar nėra tikrasis mok-

slas, nes jam truksta metodikos pilnumo. Tas metodikos nepilnumas neleidžia sudaryti tikro charakterio pavidalo. Grafologas yra priverstas šauktis intuitycijos pagalbos, kad jį užkaišiotų metodikos trukumo spragas. Tai geras rašysenos spėjėjas niekad nėra geras metodistas, o geras metodistas nėra geras rašysenos spėjėjas. Kita pusė vertus, grafologija siekia pasidaryti mokslo. O tai jai pasiseks tiek, kiek pažengs į priekį grafologijos padedamosios mokslo šakos, charakterologijos, pažinimas. Geriausi grafologai padedamosios mokslo šakos, charakterologijos, pažinimas. Geriausi grafologai bus tie, kuriems tikriausiai pasiseks susieti intuityvą su metodika. Negana to, jie turi būti menininkai, sugebą iš atskirų charakterio savybių sukurti jo pilną vaizdą. Dėl to geras rašysenos spėjėjas turi būti savos rūšies menininkas. Taigi geras grafologas turi turėti šias savybes: arba intuitycijos gabumą su iškalbingumu, arba metodinį aiškumą su formos pajautimu, visa tai sujungta su intuitycija ir su meninio vaizdavimo gabumu. Bet ir tos grafologo savybės dėl aukščiau nurodytų priežasčių nepadaro dar jo darbo grynai moksliško. Dėl to šiandieną klausimą, ar grafologija yra mokslas, nesvyruojant galima atsakyti neigiamai. Kb.

Cekoslovakijos ir Portugalijos firmos nori pirkti linų

KAUNAS. — Stambi cecoslovakijos importinė firma nori Lietuvoje pirkti didesnę kiekį linų kompensacijos pagrindu. Taip pat teiraujasi linų pirkti Portugalijos firmos.

DRAMA JURŲ DUGNE

Visą Australiją sujudino žmogžudystė, kuri įvyko dviejų vyrų tarpe dėl pavyduliavimo. Šios dramos pradžia įvyko uosto miestelyje Kernervone, kur užvažiuoja ryklius gaudę laivai, kad savo komandoms leistų truputį atsikvėpti ir pasilinksinti.

Ryklių laivo Hermine nari Timas Bekeris ir Bobas Mortonas abudu įsimylėjo gražiausią uosto merginą Lulū. Jiedu tešokę tik su Lulū ir kiekvienas iš jų svajojo, kaip greičiau užsidirbti pinigų, įsigyti savo laivuką, kad būtų galima vesti Lulū. Paskutinįjį sykį jų laivas juroje išbuvęs 32 dienas. Juo artėjęs laivo į uostą plaukimo laikas, juo daugiau abu jaunuoliai svajojo apie Lulū. Laivo žmonės dažnai girdėję Timą ir Bobą kalbanti apie Kernervonojį laukiamus džiaugsmus ir apie... Lulū.

Dvi dienas prieš plaukimą, laivo kapitonas įsakęs Bobui Mortonui nusileisti į jūros dugimą ir pažiūrėti, ar ten nėra kartais kokio nors paskendusio laivo. Kai Bobas jau naro rubais apsirėngęs išlipęs iš laivo, kad leistųsi į 70 metrų gelmes, Timas Bekeris jam sušukęs: "Ir vis dėlto aš šoksiu su Lulū." Žinant abiejų jaunuolių santykius dėl Lulū ir tą pavojų, kuris gresia pasineriančiam į 70 metrų gilumą, daug kam Timas juokas atrodęs nevietoje. Kai Bobas nusileido į dugną, prie laido, kurio jis pranešinėjo žinias iš jūros dugno, pasilikęs Timas. Ką jiedu abudu kalbėjo, to nė vienas nepastebėjo ir negirdėjo, nes jiedu abudu buvo laikomi draugais.

Bobas jūros dugne pasilikęs ilgiau, negu įprasta ir po to jis

beveik be sąmonės ištrauktas iš jūros paviršiu. Ištrauktasis maža kalbėjęs ir buvęs labai liudnas. Jis pasakęs, kad jūros dugne jį mėginę užpulti du rykliai. Tai pasakęs, jis vėl nutilęs. Bet laivui atplaukus į uostą ir sustojant, Bobas čiupęs akmenį, nužudęs Timą ir pats nuykęs į policiją, kur nuoširdžiai prisipažinęs apie savo baisų pergyvenimą jūros dugne. Jis papasakojo:

"Kai nusileidau į jūros dugną ir įsitikinau, kad laivo paskendusio nėra, apie tai pranešiau ir viršū. Staiga pastebėjau artinantis du juodus šešėlius. Pasirodė, kad mane supa du rykliai. Žinojau, kad kovoti su dviem rykliais tokioje gilumoje, tai mirtis, todėl paprasčiau per mikrofoną greit mane ištraukti į lauką. Bet viršuje pasigirdo pasityčiojantys juokai. Prie laidų buvo Timas ir jis tarė: "Čia aš esu vienas. Kiti nuėjo pietauti. Kaip tau sekasi? Katras pirmas šoksiva su Lulū?" Ir mano šaukimą, kad rykliai vis artėja, Timas ciniškai atsakė: "Ak, tau gresia rykliai? Nieko tokio. Jiems tu patinki. Aš tave ištrauksiu ir viršū tik su viena sąlyga: palik man Lulū. Su ja beveik susizadėjau. Prisiek man savo motinos gyvybę, kad palieki Lulū man ir be to, dar atiduosi man savo taupomosios kasos knygute."

Ilgai kovojau su savimi, bet matydamas artėjant ryklius ir drauge mirtį — prisiekiau. Tada Timas mane ištraukė iš jūros dugno." Kiti laivo žmonės mano, kad Bobas kalbąs tiesą. Pats Bobas sako, kad Timui duotą žodį jis išlaikys ir apie Lulū nė nebegalvos. Bet už begėdiškumą reikalauti jį prisiekti motinos gyvybę, jis privertęs Timą sumokėti gyvybę.

LAIMINGOJI ŠALIS

Toli, labai toli, už Australijos, Didžiąjame vandenyne yra anglų dominija — Naujoji Zelandija. Tai turbūt vienintelė pasaulyje šalis, kur socialinis apdraudimas yra patatytas taip aukštai. Jei šeima turi tik 4 svarus pajamų per mėnesį, tai už kiekvieną trečią vaiką gauna iš izdo po 5 šilingus per savaitę. Našlė su vienu vaiku gauna 1 svarą savaitė ir po pusę svaro už kiekvieną vaiką daugiau. Visos moterys beturtės, sulaukusios 60 metų amžiaus ir vyrai 65 metus amžiaus gauna po 1 svarą savaitė ir nemokamą gydymą ligoninėse. Kiekvienam bedarbiui valstybė arba duoda darbo, ar pašalpą, kuri sudaro apie pusę jo uždarbio. Dėl to čia skurdo ir vargo beveik visai nėra. Žinoma, toks visų aprūpinimas reikalauja gana aukštų mokesčių valstybei. Tik Amerikoje imama aukštesni mokesčiai. Bet gyventojai per daug nesiskundžia mokesčiais ir visi gyvena gana gerai.

Gaila tik, kad pakliuti į šią laimingą šalį labai sunku. Zelandiečiai nieko nenori įleisti, nors tas kraštas dar menkai teapgyventas. Viename kvadratiname kilometre Naujojoje Zelandijoje gyvena vos 14 žmonių.

LIETUVOS DAINA RENGIASI SAVO DIDŽIAJAM KONCERTUI

LAIMEJĘS PIRMĄ PRIZĄ MISRŲ CHORŲ KONTESTE NEW YORKO DIDŽIULEJE DAINŲ SALĖJE. POLO GROUNDS STADIONE. LIEPOS 20 D. 1935.

PIRMOJE EILĖJE tarp taurių ir medalių sėdi iš kairės plė Leliija Butkiūtė, ir Marijona Tamas. Antroje eilėje sėdi iš kairės į dešinę: Elena Sabaliauskaitė, Jonas Mažeika, Julė Jackiūtė, Albertas Tamkus, Ella Ramoskaitė-Binger, Antanas Aimitis ir Aldona Liutkiūtė. Višuje stovi: Stasys Račauskas, Kazys Kontrimas, Adelė Pankevičiūtė, Juozas Antanavičius, Violeta Tamkiūtė. LIETUVOS DAINOS ANSAMBLIO muzikos vedėja, Vincas Paulauskas, Ona Radavičiūtė, Kazys Hoffmannas, ir Stasys Kazėmėkas.

LIETUVOS DAINOS ANSAMBLIO DIDŽIULIS KONCERTAS ĮVYKSTA RUGSEJO (SEPT.) 29 D., sekmadienį, 4:30 valandą vakare, Lober Lyceum, 949 Willoughby Ave., Brooklyn, N. Y. Programoj dalyvauja: Solistas Artistas Antanas Banys, Šokikės "Liraitės". Baliauje gros J. Avizienio Radio Orkestras.

LIETUVOS DAINOS ANSAMBLIO RADIO PROGRAMA PENKTADIENIAIS 7 val. vakare, iš stoties WLWL, 1100 kl.

JUNIPER 5-0259
RALPH KRUCH
FOTOGRAFAS
65-23 GRAND AVENUE
MASEPETH, N. Y.

